

CIUTAT DE VALÈNCIA I DE LA CRÍTICA, L'ENCERT I EL DESENCERT

Premis criticats i consolidats

Dimarts passat van ser lliurats els premis Ciutat de València i de la Crítica, dos concursos del consistori valencià que no han seguit idèntica trajectòria.

H. Cebrian

La passada setmana, en el transcurs d'un acte presidit per Ricard Pérez Casado, alcalde de València, i amb la presència de Vicent Garcés, regidor de Cultura, i de Ramon Lapiedra, rector de la Universitat Literària, es van lliurar els premis Ciutat de València i de la Crítica de 1986. Vicent Garcés va fer balanç de la trajectòria dels premis a la creació atorgats pel consistori valencià en l'últim any que convoca l'actual corporació, i va destacar l'entusiasta participació dels escriptors, la qual es tradueix en més de 600 originals presentats al llarg de la seua existència. Més endavant, Garcés va fer una al·lusió discreta a una probable renovació i correcció d'errors d'aquest concurs per part de la pròxima corporació.

Pel que fa als Ciutat de València, el «Roís de Corella» de poesia ha recaigut en el treball *Equipatge de set*, de

Pep Ballester; formaven el jurat Jesús Hugueta, Vicent Salvador i Manuel Rodríguez Castelló. L'«Eduard Escalante» de teatre va ser per a Jordi Teixidor, amb l'obra *La ceba*; el jurat estava integrat per Domènec Reixach, José Monleón i Ricard Blasco. I, finalment, el premi «Constantí Llombart» de narrativa va ser concedit a Joaquim Soler, per *El silenci de la musculatura*; constituïen el jurat, Josep Iborra, Lluís Messeguer i Miquel Alberola.

Quant als premis de la Crítica, Jaume Pérez Montaner, Emili Casanova i Vicent Escrivà, que conformaven el jurat, van decidir destacar els llibres *El forn del sol*, de Vicent Andrés Estellés, en assaig; *Les quatre estacions*, de Josep Piera, Joan M. Monjo i Ignasi Mora, en narrativa; i *Tempesta d'argent*, de Lluís Alpera, en poesia. D'altra banda, Juli Leal va merèixer la menció a la trajectòria en favor del teatre valencià, segons l'estimació de Joan Tamarit, Antoni Martínez Re-

D'esquerra a dreta, Pérez Casado, Muñoz Puelles, Alpera, Teixidor i Soler. Baix, V. A. Estellés.

vert i Vicent Sanchis, els membres del jurat.

En l'acte de lliurament dels premis de la Crítica va ser molt significativa l'absència de Josep Piera, Joan M. Monjo i Ignasi Mora, els autors de *Les quatre estacions*, possiblement causada per alguna disconformitat amb el procediment de la selecció. El silenci de la sala va ser hàbilment ofegat per la veu del secretari, que va convocar el següent de la llista. Acatat el repartiment, Ricard Pérez Casado va oferir un parlament de cloenda on va posar de relleu que els premis, en la nostra cultura, «són necessaris, però podrien evitar-se» amb una nova planificació cultural.

Vicent Andrés Estellés, a pesar que el fet d'haver-lo distingit amb el premi de la Crítica d'assaig ha causat un cert malestar en alguns sectors culturals, va mostrar-se molt eufòric pel resultat obtingut. «Estic molt content —va declarar— pel premi; més que res, per les cent vint-i-cinc mil pessetes, que mai no vénen malament. A banda del factor econòmic, el premi, per a mi, té l'incentiu d'obstinar-me a continuar fent prosa. És un reconeixement a una vessant que no és la més coneguda en la meua producció».

L'autor de *Tempesta d'argent*, Lluís Alpera, per la seua banda, va destacar el caràcter extraordinari dels

El crític premi de la crítica

Vicent Berenguer*

Divendres 30 de gener s'atorgaren els premis «València de la Crítica». Conjunt de premis els quals encara no s'ha pogut entendre si pretén divulgar uns determinats llibres, uns determinats autors, un jurat en particular o la mateixa corporació municipal que els atorga. D'opinions, n'hi ha per a tots. De tot el pilot, en català, pel que fa a la poesia, amb *Tempestat d'argent*, de Lluís Alpera, jo m'he quedat parat. Pel que fa a l'assaig, amb *El forn del sol*, de Vicent Andrés Estellés, dos quinzets del mateix.

El mèrit d'aquests poetes, ni que siga per cortesia, s'ha de reconèixer. Ara bé, si aquest certamen pretén ser un any de poesia al País Valencià, fins ara està limitant-se a cobrir l'expedient d'una manera expeditiva i frívola. Dins l'entelèquia que és la literatura, i més la poesia, aquest acte del primer ajuntament valencià pot tornar-se una rutina anual més que ocupa tan sols un octau de pàgina durant un dia en un diari de València. Tan sols la gent del gremi, per desídia o perquè s'ha de parlar de tot, en fa algun comentari a l'hora del cafè. Lògic és, per tant, que quan s'ha conegut l'honor que el jurat ha fet al llibre d'Alpera, vinguen a la memòria llibres que podrien concórrer-hi com *Ritme de Clepsidra*, de Vicent Alonso —un dels candidats al de «la crítica catalana», concedit a Mallorca—, Com si Moris, d'Eduard J. Verger —finalista al de Mallorca, on resultà guardonat *Semblança*, de Feliu Formosa, ja que les bases de la convocatòria no contemplen la possibilitat de l'ex aequo—, La païra dels crancs, de Joan Navarro, *Frontissa*, de Josep Palàcios, i algun altre que em deixaré, però de tots ells, la crítica, ben poc n'ha parlat, com sol passar quasi tots els anys. Enguany, a tot això, ha estat Alpera el guanyador, després d'un renaixement sorpresiu i vigorós amb un llibre l'any passat, un altre ara i una entrevista a *EL TEMPS* la mateixa setmana del divendres del premi. Això, en comarques, es diu arribar i omplir el cabàs. La sort i la desventura és que hi ha premis que, encara que relativament, donen a conèixer un nou autor; d'altres, com aquest d'ara, m'ha fet sempre la impressió que deixa l'autor tan desemparat com abans.

Podrà haver-hi una literatura sense crítica, ja hi estem posats, però difícilment n'hi haurà sense llibres. Si un premi de la categoria que pretén aquest tanca els ulls davant els productes més recents o meritoris, el profit que en traurem —i en això estem tots implicats— és ben magre. D'altra part, l'organització del premi hauria de disposar uns mecanismes de divulgació eficaços perquè aquesta «ajudeta» no caigués en un efímer floralisme oficial i fos un vertader estimul, tant per als autors com per als hipotètics lectors.

* Editor i poeta □

premis de la Crítica: «et donen el premi sense que tu ho hages demanat, i això és encoratjador, sobretot si tens la consciència que has fet un llibre que pot ser interessant. És un llibre integrador i globalitzador de moltes històries, en el sentit que vas acumulant aprenentatges. La meua poesia és un poc cíclica: reprèn temes abans del realisme i ara arreplega un vitalisme, una concepció lúdica i una càrrega culturalista. Ara bé, hi ha qui diu que tinc un realisme intensiu, seguint l'esquema d'Altaïo i Sala Valldaura, que està en la frontera entre el realisme i el retòrico-simbolisme, entre la cosa i el signe».

Juli Leal, fundador del grup de tea-

tre independent Carnestoltes en la dècada dels 70 i l'únic director valencià que s'ha atrevit amb el gènere de la revista musical valenciana, també va considerar una circumstància emotiva haver merescut la distinció del jurat.

«Considere —va manifestar— molt important el camí que ha pres des de fa dos anys el premi de la Crítica de teatre, ja que és més important premiar una trajectòria professional que no una publicació teatral».

Amb tot, una altra convocatòria d'uns premis —Ciutat de València— que van consolidant-se, i una altra d'uns premis —de la Crítica— que cada any són més criticats i que possiblement haurien de revisar-se. □

